

Begravelsesprædiken

Luk. 24, 13-16.28-32

Den historie som jeg har læst for jer i dag kaldes også for Vandringerne til Emmaus. Den handler om hvordan et menneske, man savner, pludselig kan blive lyslevende, når mindet bliver vakt til live. Disciplene, som vi møder i teksten, har lige været vidne til Jesu korsfæstelse og død. De er på vej fra Jerusalem til Emmaus, og på deres vandring fortæller de en fremmed om alle de barske begivenheder, de har været vidne til. De beder den fremmede om at blive hos dem, og da han pludselig bryder brødet og deler det med dem, opdager de, at den fremmede er den opstandne Jesus.

I dag er det os der, ligesom disciplene, er samlet for at tale om alt det der er sket gennem den sidste tid; om det lange sygdomsforløb, som I har været vidner til, om sorgen som langsomt begyndte at tage bolig i jeres hjerter, da I allerede dengang for måneder tilbage vidste at nn snart skulle dø.

Tappert har I forberedt jer på døden sammen og skabt en masse smukke og intense stunder midt i sygdommens smerte og lidelse. Efter sådan et forløb kommer døden som en velsignelse. Sådan følte I det, da nn døde

og roen endelig kunne indfinde sig i jeres sind.

Det var formentlig også sådan disciplene talte om Jesu død. Om stilheden, om sorgen, men også om deres frustration over, at den de elskede nu var død. Den fremmede delte deres sorg, han lyttede til deres frustration, deres hjemløse kærlighed og alle de mange nye følelser, som de ikke kunne placere.

De fortalte den fremmede om alt, hvad der var sket, ligesom I fortalte mig om alle de mange gode år som I har haft med nn. Vi sad hjemme i jeres stue, der hvor alle minderne er så nærværende. Og det var som om, at minderne fik deres eget nye liv mens I fortalte. Jeg kunne se hvordan mindet om nn kunne få jer til at smile og grine, når I fortalte om hendes vidunderlige humør. Jeg kunne ligefrem dufte maden, når I fortalte om de veltilberedte middage til jul, om bollerne og lagkagen til jeres fødselsdage. Ja, jeg følte det næsten som om, at nn var til stede omkring bordet, når I fortalte mig om hende.

Så meget kærlighed, varme og omsorg har hun givet jer. Kærlighed som stadig er lysle-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

vende inde i jer. Det er al den kærlighed og varme som vi takker Gud for i dag.

Selvom det efterhånden er længe siden, at nn kunne sidde med omkring bordet hjemme i jeres stue, så vil hun altid have en fast plads ved bordet i jeres hjerter.

Det er den plads vi symboliserer, når vi holder nadver i kirken. Nadveren er et minde-måltid, som siden disciplene vandrede til Emmaus, har fået en fast plads i kirkens gudstjeneste. Også her i kirken har vi et nadverbord. Som I kan se, så er knæfaldet omkring nadverbordet formet som en halv cirkel. I dag skal I forestille jer, at knæfaldet udgør en hel cirkel, at nn nu sidder med omkring bordet, selvom I ikke længere kan se hende. For selvom I ikke kan se, føle og røre hende, så er hun med ved nadverens bord, når I mindes hende. Hun er med jer, når I går på jeres vandring gennem livet og fortæller om hende til et menneske som i møder på jeres vej. Hun er med, når I fremover sidder ved bordet hjemme i stuen, til jul og fødselsdage. Og ligeså er hun med, når I mindes hende og hun pludselig dukker op og bliver lyslevende i jeres tanker.

Jeg håber at I fremover vil finde trøst, når I samles om nn's minde; når I fortæller hinanden om de mange smukke øjeblikke, og historier, som I hver især husker hende for. Så vil også I opleve, at nn opstår til nyt liv, hvordan hun pludselig er til stede midt iblandt jer. Det er det, som vi her i kirken kalder opstandelse.

Det gode ved opstandelsen er, at nn nu er frigjort fra sygdom, smerte og død. Hun er fri til at vandre sammen med jer i minderne, på jeres vandring videre igennem livet.

”Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?” Sådan spurgte disciplene hinanden, da de forstod, at Jesu var opstanden. Og sådan er opstandelsens budskab også et budskab til jer om, at kærligheden til nn fortsat skal brænde i jeres hjerter, den kærlighed har vist sig at være stærkere end døden selv.

Amen

Mads Davidsen

Egense-Øster Skerninge

Salmer:

234, 236, 241